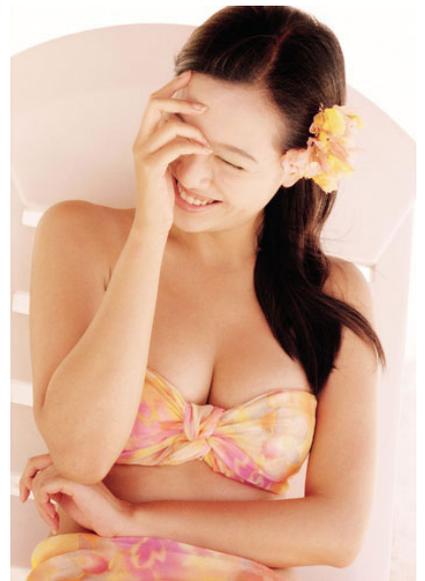

ထွက်တော့မယ်လေ ကိုင်ထား

“ဟိုမှာ နံပါတ် ၈ လာနေပြီ.... လာသွားမယ်”
ဟုတ်တယ်လေ... ခေတ်ကြီးကိုက သုတ်သုတ်စား သုတ်သုတ်သွားမှ စကားကောင်းနေလို့
ကျွန်တော်တို့စီးရမယ့်ကားလာနေပြီ။ မပြတ်သေးတဲ့စကားကိုအတင်းဖြတ်ပြီး...
မှတ်တိုင်ကျော်ရပ်တဲ့ကားနောက်ကိုခွေးတစ်ကောင်လိုပြေးလိုက်ရတယ်
မပြောချင်ပါဘူးဗျာ...မနက်နဲ့ ညနေဆို ကားစီးရတာလူနဲ့ကိုမတူဘူး...ခေတ်ကြပ်ကြီးထဲမှာကိုရွှေ
စပါယ်ရာတွေကလည်းယဉ်ကျေးပါပေတယ်။ သင်တန်းဆင်းလာသလိုပါဘဲ။
“ကဲ...လက်မှတ်ဝယ်ကြပါ....တစ်ကျပ်လေးနဲ့လက်မတို့ရစေနဲ့....ဟိုဘက်ကဘကြီးရှေ့တိုးပါ။
မကျေနပ်ရင်ရှေ့မှတ်တိုင်ဆင်းနေခဲ။ရှေ့ကညီလေးပိုက်ဆံထုတ်ထားကွာ....တစ်ကျပ်လေးကို
သူတောင်းစားလိုလိုက်တောင်းနေရတယ်”

“ကားခပေးကြပါဗျ။”
အဲဒါပဲကြည့်တော့....ကျွန်တော်လည်း အအော်ခံရမှာကြောက်တာနဲ့...တစ်ကျပ်ကို
နှမြောတသစွာနဲ့ထုတ်ပေးလိုက်ရပါတယ်။
“စံပြလား...စံပြ...ရှေ့ထွက်ထားကြပါခင်ဗျားတို့မေးနေတာ နဲ့မိုးလင်းတော့မှာပဲ။
ရှေ့တိုးပါ...မှတ်တိုင်ပါတယ်ဆရာရေ”
အိုး .. စိတ်ညစ်စရာကောင်းလိုက်တာ...တက်ကြဆင်းကြနဲ့
ဒီလိုပဲနေ့တိုင်းကြုံနေရတော့...ဒီအချိန်ရောက်ရင်ရူးချင်တယ်...
အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့ကိုယိုင်ဆင်းသွားအောင် ကြိမ်ခြင်းကြီးနဲ့တိုက်ခံလိုက်ရပါတယ်။
စိတ်တိုတိုနဲ့ရန်တွေ့မယ်လုပ်တော့...လားလား...တော်တော်ချောတဲ့ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ပဲ။
“ပေး...ညီမ...ဒီခြင်းကြီးနဲ့ဆို ကားအလယ်ကောင်မှာ လူတွေဒုက္ခရောက်နေမယ်။”
ကောင်မလေးက ကျေးဇူးတင်တဲ့အပြုံးနဲ့ ခြင်းတောင်းကိုကမ်းပေးလိုက်ပါတယ်။ ကားကလည်း
ကြပ်သထက်ကြပ်လာတာမို့...ခြင်းတောင်းမရှိတော့တာနဲ့သူနဲ့ကျွန်တော်ဟာကော်နဲ့ကပ်ထားသလို
ကပ်နေပါတယ်။
ကောင်မလေးကတော့အနေခက်ပုံပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ဘယ်လိုနေမယ်ထင်လဲ။

ကောင်မလေးက တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးဗျ။ ကြည့်ရတာပန်းရောင်းပုံပဲ။
ခမ်းနွမ်းနွမ်းကလေးဆိုပါတော့.....ရုပ်ကလေးကတော့ သနားကမားလေးလေးပဲ.....ဆံပင်ကိုရှေ့က
ဆာမူရိုင်းကေညှပ်ပြီး နောက်မှာ ကျစ်ဆံမြီးလေးချည်ထားတယ်။ မျက်လုံးလေးတွေက ဇင်ယော်တောင်လို
ကော့နေပြီး မျက်တောင်ကျတော့ ကော့ပြီးနက်နေတဲ့။ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ
အလှဆုံးကမျက်လုံးပဲဗျာ.....ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ချစ်ချင်လာတယ်.....ဝိုင်းပြီးညှိုတိုတိုနဲ့ ရွန်းလဲနေလေရဲ့။
နှာခေါင်းလေးဟာ နဖူးကနေ ပြေဆင်းလာပြီး နှာဖျားနဲ့နဲကော့တယ်။ လန်လန်လေးပေါ့။
နှာခေါင်းလေးလဲ တစ်မျိုးချစ်စရာလေးပဲ။ သူ့မျက်နှာမှာ အဆိုးဆုံးကတော့ ပါးစပ်ပါပဲ။

တော်တော်ပြီတယ်ခင်ဗျ။ နှုတ်ခမ်းကလည်းထူနေတော့ ကျန်တောတွေမလှရင်တော့ သူဟာ သိပ်ရုပ်ဆိုးသွားလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ.....အခုတော့ သိပ်ချစ်စရာလေးပေါ့ဗျာ။ မျက်နှာလေးထောင်ကျကျလေးမို့ စိတ်ခါတ်ခိုင်မာမဲ့ပုံပဲ။ သဘောက ဘဝကိုရဲရဲရင်ဆိုင်မယ်ပေါ့ဗျာ။ အခုတော့.....ကျွန်တော်နဲ့ ပူးကပ်နေလို့ ရဲရဲရင်ဆိုင်ရဲပဲ.....ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့လုံးကျစ်တဲ့ ရင်သားတွေဟာ ကျွန်တော်လက်မောင်းကို တင်းတင်းကြီး ဖိကပ်ထားလေရဲ့.....အကျီပါးလေးဝတ်လာခဲ့တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရအုံးမယ်။ သူ့လဲအကျီအနွမ်းရှုန်သားလေးပဲ။ ဘော်လီခံနေလို့ နဲ့ထောင်နေတယ်.....ကားတစ်ချက်ဆောင့်တိုင်း သူ့ရင်သားအိအိလေးတွေဟာကျွန်တော်ရဲ့ကြွက်သားနဲ့တင်းမာနေတဲ့ လက်မောင်းတွေနဲ့ဖိပြီး ချေပေးသလိုဖြစ်နေပါတယ်။ နောက်ဆုတ်လို့လဲမရ။ဘေးရောင်လို့လဲမရနဲ့ အခက်အခဲတွေနေရှာတယ်။ အိုး.....ကျွန်တော်လည်း နောက်ဆုတ်ခွင့်ဘယ်ပေးမလဲ.....ကားပေါ်မှာ ထုတ်ဆီးတိုးပစ်မယ်ပေါ့..... ကောင်မလေးရဲ့ပေါင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ပေါင်တွေပူးကပ်နေတယ်။ ကျစ်ကျစ်တင်းတင်းလေးတွေမို့အရသာထူးလှပါတယ်.....မသိမသာလေး သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားထဲကျွန်တော့်ခြေထောက်ကိုရအောင်ထိုးသွင်းလိုက်မိတယ်။ ကောင်မလေးကလဲသိတယ်ဗျ.....အထည်မခံဘူး။ပေါင်နှစ်ချောင်းစိထားပြီး.....ကျွန်တော်ခြေထောက်တွေ ကို ခူးနဲ့ဖိတွန်းထားတယ်.....ရှင်ရှေ့မတိုးနဲ့နော်..... ဆိုတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ကျွန်တော်ကိုစိုက်ကြည့်လာပါတယ်။ ရပါတယ်လေ။ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့။ စိတ်ထဲက.....ဘုရားပွဲလှည့်နေတယ်.....ချွေးစီတွေကျနေပြီ။ရင်ထဲမှာမောနေတယ်။ ရမက်စောတွေပေါ့။

“ဝုန်း.....”

“အမလေး.....ဟဲ.....ဘယ်လိုမောင်းတာလဲ။”

ကားက တစ်ချက်ဘရိတ်အုပ်လိုက်တော့ လူတွေအကုန်လုံး အခြေပျတ်ကုန်ပါတယ်..... အခွင့်အရေးစောင့်နေတဲ့ ကျွန်တောလည်း ယိုင်သွားတဲ့ကောင်မလေးကို ဖမ်းထိန်းလိုက်သလို..... ဟသွားတဲ့ကြားမှာလည်း ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်ပါတယ်။ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ထားတဲ့လက်တွေဟာ တော်တော်နဲ့မဖြုတ်မိဘူး..... သူကလဲ ဘာမှမပြောဘူး..... ဒါပေမယ့်နောက်မှသတိဝင်လာပြီး အတင်းရုန်းထွက်လိုက်ပါတယ်။သူ့ပေါင်ကြားထဲဝင်နေတဲ့ ပေါင်ကိုတော့ ပြန်ထုတ်လို့မရတော့ဘူး..... ခရီးလွန်နေပြီလေ..... ဟဲ..... ဟဲ..... ။ ပေါင်ကိုတောင့်ထားပေမယ့် ကားအမောင်းကြမ်းတော့..... တရွေ့ရွေ့နဲ့..... ပူနွေးတဲ့..... ပေါင်ခွကြားကို..... ကျွန်တော်ရဲ့ပေါင်ရင်း ဝင်သွားပါတော့တယ်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဝတ်ထားပုံမရဘူး..... ကျွန်တော်ရဲ့ ပလေကပ်ပုဆိုးနဲ့ သူ့ရဲ့တရုတ်ပါတီတိတ်ကိုကျော်ပြီး သူ့ဆီးခုံမွှေးတွေနဲ့..... ခပ်ကြမ်းကြမ်းအတွေ့ကို..... ခံစားနေရတယ်။ ရှက်လို့ထင်ပါရဲ့.....ခေါင်းကလေးငုံ့ထားတယ်..... ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ပေါ်..... ခေါင်းမှိုထားသလိုပါပဲ..... ဘေးအမြင်ကတော့..... ရည်းစားတွေပေါ့.....။ ကားတစ်ချက်ခုန်တိုင်း တစ်ချက်ကွေ့တိုင်း ဘရိတ်အုပ်တိုင်း သူ့စောက်ဖုတ် နွေးနွေးလေးကို ပေါင်နဲ့ ပွတ်နေသလိုပါပဲ။ နောက်ကလူတွေကလည်း ဖိတွန်းနေတော့.....သူ့ကို ထပ်ပြီးနှိုးဆွနေသလိုပါပဲလား။ သူ့လဲ မောဟန်ရှိနေပါတယ်.....အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းလေးတွေကို ကြားနေရတယ်လေ။ အခြေအနေကောင်းလာတယ်တော့ထင်တာပဲ။ အဆင့်တက်လို့ ထအော်ရင်..... သောက်ရှက်ပဲ..... ရဲရင်မင်းဖြစ်လို့ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား.....အချစ် ဧကရာဇ်ဘွဲ့ခံဖို့ ဘိသိတ်ပလ္လင်ကိုစလှမ်းလိုက်တယ်..... ဘယ်လိုလှမ်းလဲသိလား..... ဘယ်လက်ကို အသာလေး အောက်ချလိုက်တယ်..... ညောင်းသလိုလိုပေါ့.....။ နူးညံ့တဲ့ရင်သားတွေကို လက်ခလယ်နဲ့ ပွတ်မိတယ်..... ဖမ်းတိုင်လိုက်မလို့ပဲ..... ဒါပေမယ့်..... စောင့်ဦးလေ။ မိုက်ကိုအသာလေးမှေးရင်း ရှုပ်လိုက်ပြီး သူ့ဆီးခုံမှာ ဂိတ်ဆုံးသွားတယ်..... တစ်ချက်နောက်တွန့်သွားပေမယ့်.....နောက်တွန့်သွားတာကို က လက်ကို နေရာပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ လူကကျပ်တယ်မဟုတ်လား..... စောက်ဖုတ် တည်တည်ကို.....

လက်ခုံကရောက်သွားပြီလေ။

အသာလေးပိတ်ပေးနေမိတယ်.....သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ဟာ ကျွန်တော်လက်ကို အသာဆုတ်ကိုင်လာပါတယ်။ အိုး.....ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေပြီပေါ့.....ကြောက်စရာမလိုတော့ဘူး ရဲ့ရဲ့သာ.....လှမ်းတော့။

“ပဲခူးကလပ်ပါလား.....ပဲခူးကလပ်”

နားနားကပ်ပြီးနွားသိုးလိုအော်တဲ့ စပယ်ရာအသံကြောင့် မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို တုန်သွားတယ် “ခွေးမသား” လို့စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့မိတယ်။

သူ့ရဲ့အေးစက်စက် လက်ကို ရုန်းပြီး စောက်ဖုတ်လေးကို လက်ခုံနဲ့ ပြန်ပွတ်ပေးမိတယ်.....သူ့ဟာ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး ကျွန်တော်လက်ဖျံကို အတင်းကပ်ပြီးတွန်းထုတ်နေလေရဲ့..... ဘယ်ရမလဲ..... ယောက်ျားဆိုတာ..... ဒီဘက်မှာ ဇွဲက နွားသိုးတစ်ကောင်နီးပါးရှိတာမဟုတ်လား။

စာအုပ်ကိုကိုင်ထားရက်နဲ့ဘဲ..... လက်ခလယ်ကို အသာထုတ်ရင်း စောက်ဖုတ်တလျှောက် ထိုးပေးနေမိတယ်။ အတွဲကြောင်းလေးထဲ ရောက်သွားပါရဲ့..... ကောင်မလေးခမျာ ကျွန်တော်ခြေထောက်က သူ့ပေါင်ကြားထဲ ရောက်နေတော့ ပေါင်လဲစိမရ..... လက်ကိုလဲ တွန်းထုတ်ဖို့အားက ကျွန်တော်တို့လောက်မရှိ ထဘီကိုတွဲပြီး စောက်ဖုတ်ထဲ လက်တစ်ဆစ်လောက် ဝင်နေမိတော့ အသာလေးကလိနေမိတယ်။ လက်အနောက်ပြန်ဖြစ်နေလို့ စိတ်ရှိသလောက် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး..... ဒါနဲ့.....။

“ညီမ..... ဒီစာအုပ်လေး ခဏလေးရယ်”

ဟုတ်တယ်လေ..... ဘယ်လိုမှ အကြံမထုတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကောင်မလေးလဲ ဖီးလ်ဝင်နေရာက အလန့်တကြားယောင်ယမ်းပြီး ကိုင်လိုက်ပါတယ်။လွပ်လပ်သွားပါပြီ။

ကျွန်တော်လက်ထဲ ပြန်သွင်းမလိုလုပ်လို့ ကမန်းကတမ်းနဲ့ စောက်ဖုတ်လေးကို လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ကိုင်လိုက်တယ်..... ကောင်မလေးခမျာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူး..... အတော်ရှက်သွားဟန် တူပါတယ်..... မျက်နှာလဲ ရဲ့လို့..... နားရွက်တွေလဲ တွတ်တွတ်နီလိုလေ.....။

သူ့ရဲ့..... အထူးနယ်မြေကိုပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ အုပ်ထားကျွန်တော်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းလဲ မသိပါဘူး..... စာအုပ်ကိုလဲမချနိုင် လက်တစ်ဖက်ကလဲ..... မယိုင်အောင် ထိန်းထားရတာနဲ့..... အတော်ကို ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်။

စောက်ဖုတ်ကို အသာပွတ်ပေးရင်း စောက်မွေးလေးတွေကို ဆွဲဖွပေးနေမိတယ်..... စောက်ဖုတ် အကွဲကြောင်း

လေးထဲကိုလက်သွင်းပြီး မျဉ်းဆွဲပေးနေမိတယ်.....။ ကောင်မလေးခမျာ..... အသက်ရှုပြင်းလာပြီး နှုတ်ခမ်းတွေ

တုန်လာတယ်.....။ ကျွန်တော်နှစ်ယောက်ရဲ့ အောက်ပိုင်းကအဖြစ်အပျက်တွေကို ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိကြဘူး.....။

ထဘီရဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အရသာ စောက်ဖုတ်ထဲမှာ ခံလိုက်ရလို့ထင်ပါရဲ့ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ရင်း ကြိတ်ခံနေပုံဘဲ..... အပျိုစင်လေးထင်ပါရဲ့..... ဒီထက် ထက်ပြောရရင်တော့ ကော်တာပဲ..... ပါကင်ကို စပါယ်ရှယ် ဖောက်တံနဲ့ ဖောက်ရအုံးမယ်။

ဘူတာရုံ မှတ်တိုင်ကျော်တော့ လက်ထဲမှာ စိုတိုဖြစ်လာတယ်..... လာပြီထင်ပါရဲ့.....

ဘက်စကားပေါ်မှာ လုပ်ရတာဆိုတော့ စောက်စိုကိုရှာမတွေ့ဘူး.....။ စွတ်လုပ်ရင်း ထဘီခပ်ကြမ်းကြမ်းက စောက်စေ့ကို ခဏခဏပွတ်ပေးမိလို့ ဆင်းလာတယ်ထင်ပါရဲ့..... တဖြေးဖြေးနဲ့..... ရဲ့လာပါတယ်။

သူ့လဲ..... သိပုံပဲ..... သိပ်ရှက်နေတယ်ထင်ပါရဲ့ ခေါင်းကိုသာ အတွင် ငုံ့ထားတယ်။ ခေါင်းကိုလေနဲ့ အသာလေးမူတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ စိတ်အိုက်နေမှာပဲလို့ တွေးမိလို့ပါ..... ။

ဟုတ်လဲဟုတ်တယ်..... ခေါင်းလေးမော့ပြီး လေကိုခံယူနေတယ်လေ..... နဖူးဝင်းဝင်းလေးကို အနမ်းတစ်ပွင့်ခြွေလိုက်တယ်။ကောင်မလေးလဲကြံရာမရပဲ လူကို ကိုယ်နဲ့ ဖိတွန်းပါလေရော..... အရှက်ပြေပေါ့..... လက်ကတော့ စောက်ဖုတ်မြုပ်နေတုန်းပဲ..... အရည်တွေရွဲအိလိုပေါ့.....။

“ချာတိတ်..... မော့ကြည့်စမ်း”

ကျွန်တော့ရဲ့ မော်ဒန်အသုံးအနှုံးကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့..... အို..... မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေပြည်လို့..... အိုင်ပြီး စောက်ဖုတ်ကြားထဲက လက်နှုတ်ပြီး အပေါ်ကအသာလေးပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ခဏနေမှ သူ့ခါးကို ရဲရဲတင်းတင်းဖက်ပြီး သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းထားလိုက်တယ်..... ခါးကလဲဗျာ သေးလိုက်တာ..... ထွာဆိုင်လောက်ပဲရှိတယ်။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ဘက်မှာ ခေါင်းမှိုရင်း ငြိမ်နေလေရဲ့။ နှင်းဆီနဲ့လေး သင်းနေတယ်။ တင်ပါးတွေဟာ ဝှမ်းဆိုင်လို့နူးညံ့ပြီး လက်ကအသားထဲမြုပ်ဝင်သွားတယ်..... ဖင်ကြားထဲတော့ လက်မထဲရဲ့သေးဘူး..... သိပ်ရှက်သွားအုံးမယ်.....။ “ နံမယ် ဘယ်လိုခေါ်လဲ..... ”

မဖြေပါဘူး.....။ “ ချာတိတ်ကလည်းကွာ..... ဘာလဲကိုကို စိတ်ဆိုးနေလား..... မဆိုးပါနဲ့ကွာ..... မြင်မြင်ခြင်း ချစ်မိသွားလို့ပါ..... ပြောလေ..... နံမယ်လေး ပြောပါ ” မပွင့်တပွင့်နဲ့ “ ဘာလို့ပြောရမှာလဲ ” “ ဟဲဟဲ သိချင်တာပေါ့..... မင်းလေးရဲ့ အချစ်ဆုံးကိုကို ဖြစ်လာတော့မှာပဲကွာ..... ဒါဆို ဒို့နံမယ်ပြောမယ်..... ကျော်ဝင်းမောင်တဲ့..... ဒုတိယနှစ် သင်္ချာအဓိက ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပါ..... နေတဲ့နေရာကတော့ မင်းပြောမှ ကိုကိုပြောမယ်..... ကဲ..... မင်းနံမယ်ပြော..... မရွှီးနဲ့နော်..... အိမ်အထိလိုက်မှာ..... တော်ကြာ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာမှာ နံမယ်လိမ်ကြီးပါနေအုံးမယ်။ ”

မျက်လုံးလေးပြူးကြောင်သွားတယ်..... သူ့ပါးလေးကိုငုံ့မွှေးလိုက်တော့..... ဘေးက ကုလားတစ်ယောက်က ကားရိုက်တယ်ထင်ပြီးပြုံးပြုံးကြည့်နေပါတယ်။ “ ပြောလေ နံမယ်..... ပြောပါနော် ” “ လိုက်မနောက်ရှက်ရဘူးနော်..... ချိုချိုတဲ့ ” “ အိုး ယဉ်လိုက်တဲ့နံမယ်လေး..... ခိုက်သွားပြီကွာ..... လူကြောင့်နံမယ်ပါလှသွားပြီ ” အသာကပ်ညှရင်းနဲ့ ဦးတောင်တောင်ကြီးနဲ့ ဗိုက်ကို ပွတ်ပေးနေမိတယ်..... မသိဘဲနဲ့တော့နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်..... ဦးဟာဟိုထိုးဒီထိုးနဲ့။ “ ကဲ..... ဂိတ်ဆုံးပြီ ” ဟိုက်..... သောက်ခွေး..... ဘယ်လိုဂိတ်ဆုံးသွားတယ်မသိဘူး..... လူလဲချောင်နေပြီ..... ။ ဒါပေမယ့်ခေါင်းပိုင်းမှာ ရပ်နေမိလို့ပေါ့..... နို့မို့ဆိုရင် စောက်ရှက်ပဲ။ ကျွန်တော်ဆင်းရဲမဲ့မှတ်တိုင်က အများကြီးလွန်နေပြီ..... မတတ်နိုင်ဘူး..... သူ့တောင်းကို လှမ်းယူပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းခဲ့ပါတယ်။ “ ဘယ်မှာနေတာလဲ ” “ မလိုက်ခဲနဲ့..... အိမ်ကမြင်သွားရင် အဆူခံနေရမယ်..... ” “ မလိုက်ပါဘူး..... နေရာသိရင်တော့..... တော်ပါပြီ။ ” “ ဟိုဘက်က စိုက်ခင်းထဲမှာ..... အိမ်ကတော့ ကရင်ခြံမှာ..... အခုပန်းရာသီမို့ စိုက်ခင်းထဲလာနေတာ ” “ စိုက်ခင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ..... ” “ ဟင်းအင်း..... နေပါစေ..... ” “ အိုကွာ..... ပို့ပေးရမှ ပြန်မယ် ” “ ဒီထက်တော့ကျော်ပြီးတော့ မလိုက်ရဘူးနော် ” “ အင်းပါ..... အချစ်ကလေးရယ် ”

သူ့လက်ကို ဖြေထုတ်ပေးမယ် ကျွန်တော်ကမလွတ်ပါဘူး..... အတင်းဆွဲထားတော့ မရုန်းသာပဲ လက်တွဲလမ်းလျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်တော့မှတ်စုစာအုပ်လေး ရှိသလို ကျွန်တော့လက်ထဲမှာလည်း သူ့ခြင်းတောင်းရှိနေပါတယ်။ အဆင်ကိုပြေလို့..... ည ၈နာရီကျော်မို့ လူရှင်းနေပါပြီ..... သူ့ခါးလေးကို ဖက်ချင်ပေမယ့် သူ့အပိုင်မို့ အတင်းမလုပ်ချင်ဘူး။ အရိပ်ကောင်းလှတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်ရောက်တော့ နှင်ပါလေရော သူကတော့ သွားနေကျ

လမ်းမို့ထင်ပါရဲ့ ကျွန်တော်တောင် ခပ်လန့်လန့်ပဲ။
“ ပြန်ရတော့မှာလား နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးပေးခဲပါအုံး ”
“ အိုး ”

ဆက်ခနဲ ရုန်းပြီး ထွက်ပြေးမလို လုပ်တဲ့ ချိုချိုရဲ့ ခါးသိမ်ကလေးကို လှမ်းဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါတယ်။ ရှင်မတောင် သနပ်ခါးနဲ့သင်းနေတဲ့ ပါးနှစ်ဘက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်မွှေးပစ်လိုက်တယ် ထိတ်လန့်ပြီး ခပ်ဟဟဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ငုံ့ပြီးစုပ်ယူလိုက်ပါတယ်။ တစ်ခါတည်း ကော့တက်ပြီး လက်ထဲက စာအုပ်ပါလွတ်ချလိုက်ပါတယ် တစ်ခါမှ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ အပျိုစင်လေးပဲ။

ကျွန်တော်လွတ်ချလိုက်တဲ့ ခြင်းတောင်းဟာ တစ်လိမ်လိမ်နဲ့ အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားပါတယ် မြေပြင်ကို မျက်စိကစားကြည့်တော့ မြက်ခြောက်တွေနဲ့ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ် အားမှ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပွဲစား လာအုံးမှ အခုတော့။

ကော့ကော့လေးဖြစ်နေတဲ့ ချိုချိုကိုမျက်ခင်းပေါ် အသာပက်လက်လှဲချပေးလိုက်ပါတယ် လရောင်အောက်မှာ မျက်စိမှိတ်အိပ်နေတာ နတ်သမီးလေးကျနေတာပဲ မျက်နှာပေါ် စာအုပ်မိုးပြီး နမ်းရင်းလက်တစ်ဖက်က ရင်စိအင်္ကျီလေးရဲ့ နှိပ်ကြယ်သီးတွေကိုတစ်လုံးချင်းဖြုတ်နေတယ်။ အင်္ကျီကျွတ်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ လရောင်ကြောင့်လား မသိဘူး။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးလို ဖွေးနေတဲ့ သူ့ရင်ဘတ်နဲ့ ဗိုက်သားပြင်ဟာထင်းကနဲပေါ်လာပါတော့တယ်။

“ ကိုကျော်ဝင်းမောင် ချိုကြောက်တယ် သွားပါရစေ ရှင့်ကိုလဲ ကျမသိတာမဟုတ်ဘူး ရှင်အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့ ”

“ အကိုက အနိုင်ကျင့်တယ်ဆိုပါလား ကိစ္စမရှိဘူး မင်းအမြင်မှန်ရလာအောင် ဘယ်သူကအနိုင်ကျင့်တယ် ဘယ်သူကအလိုတူအလိုပါဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိအောင်နို့စို့ပေးအုံးမှပဲ။ ”

ကျောနောက်ကို လက်ထည့်ပြီး ဘော်လီချိတ်တွေဖြုတ်ချလိုက်တယ် အမယ်မယ် သူက လက်ကိုကျောနဲ့ဖိထားသေးတယ် ဘယ်ရမလဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကိုတောင် ဒီကကောင်က လက်တစ်ဖက်နဲ့ မပြလိုက်မယ်။

ဘော်လီပြုတ်သွားတာနဲ့ အရှေ့ရင်ကို လွမ်းထားတဲ့အကာကို လှုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ အိုး ခင်များတို့မြင်စေစမ်းချင်တယ်ဗျာ။ တကယ်တကယ် လိမ္မော်သီးထိပ်မှာ အသီးတံအတွက် စုစုလေးဖြစ်နေသလိုပါပဲ။ သူ့နို့သီးလေးရဲ့ ထိပ်မှာလဲ ခပ်စုစုလေး ကပ်ပြီးမို့နေတယ် နို့သီးမဟုတ်ဘူးနော် နို့သီးကို ကျွန်တော်ထပ်ပြီးလှုပ်ပြမယ် ကြည့်နေ။

အခုတော့ကောင်မလေးဟာငြိမ်နေလေရဲ့ နို့အုံတစ်ခုကို အသာငုံပြီး စုပ်ယူလိုက်ပါတယ် တဟင်းဟင်းနဲ့ရှက်လဲရှက် အရသာလဲတွေ့နဲ့ အတော့ကို အကြပ်ရိတ်နေပုံပဲ။ နို့အုံရဲ့ နို့သီးထွက်လာမယ်ထိပ်ကို လျှာနဲ့ မနားတမ်း ကော်ပတ်တိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ခြေမှာကွေ့ကောက်နေပြီး ကျန်နို့အုံတစ်ခုကိုလက်နဲ့အုပ်ပြီးပွတ်နေလေရဲ့။ အရမ်းဖီးတက်နေပြီကိုး။ ဒီတစ်ဖက်နို့အုံကိုစို့ရတာအားရတော့ ဟိုဘက်ကိုသွားစို့ရပါတယ် ကောင်းတယ်ဗျာ။ သူ့လဲကောင်း ကျွန်တော်လဲကောင်း။ ဖြစ်နိုင်ရင် အခမဲ့ နို့စို့ကုမ္ပဏီတစ်ခုတောင် ထောင်လိုက်ချင်တယ်။ ခင်များတို့က ရှယ်ယာဝင်တွေပေါ့ ကျွန်တော်က ဒိုင်ခံစို့မယ်.....။

နို့သီးနှစ်လုံးဟာ ဖောင်းလာပြီး နို့အုံတွေဟာလဲ တင်းမာလာပါတယ်။ နွားမတစ်ကောင်နို့ပြည့်လာသလိုပေါ့။ သူကတော့ တဏှာသွေးတွေနဲ့ ပြည့်ပြီး နို့အုံဖောင်းလာတာပေါ့။ နို့စို့ ခဏရပ်ပြီး သူ့ကို အခြေအနေကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အတန်ကြာ မလှုပ်ရှားတော့ အသာမျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်လေ။ ကျွန်တော်လည်းကြည့်နေမှန်းသိရော နို့တွေကို လက်နဲ့ပိုက်ပြီး ရှက်စနိုးနဲ့ အုပ်သွားတယ်။ ဩော်..... မိန်းမ..... ။ သူ့မျက်နှာလေးကို ပြန်ပြီးဆွဲလှည့်လိုက်ပါတယ်။ “ ကောင်းလား..... ကောင်းလား..... နို့စို့တာကောင်းလားဟင်..... ”

ဘာသံမှထွက်မလာဘာဘူး။

“အေးနေရင်တော့ စကားပြောအောင်လုပ်ရမှာပဲ ပထမအော်ရမယ် နောက်တော့ စကားပြောလာရမယ် နို့စို့တာကောင်းလား မကောင်းလားမေးနေတာကို မဖြေဘူး မကောင်းဘူးဆို နောက်မစို့တော့ဘူး။ ”

အဲဒီလို ခပ်ထန်ထန်ပြောတော့လည်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ သနားစရာပါပဲ။

“ဘာတွေလာမေးနေမှန်းမသိဘူး”

ဟုတ်သားပဲ ကျွန်တော် လောသွားတယ် သူ့ခါးက ထဘီကို အသာဖြေချလိုက်တယ် ပြီးတော့ မချွတ်မေးပဲ ထဘီပေါ်က စောက်ဖုတ်ကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ပြီးပွတ်ပေးနေရတယ် မြူးခနဲ ချွတ်ချရင် ရှက်သွားရော တော်တော်လေးကြာအောင်လဲ ပွတ်ပေးပြီးရော ခေါင်းလေးဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ထလာပါတော့တယ်။

စပ်စပိုင်ဒါဝတ်လေ့ရှိဟန်မတူဘူး

ထဘီကို အသာရှောချလိုက်ပါတယ်။ အိုး လှလိုက်တာဗျာ။ တကယ်ပါပဲ ခင်ဗျားတို့လဲ

ဒီလိုမျိုးတွေဘူးဖြစ်မှာပါ။ ဖာသည်တစ်ယောက်ရဲ့ အဖုတ်ဟာ ရမက်စောတွေထန်လာအောင် နှိုးဆွချင် နှိုးဆွနိုင်မယ် .. ဒီလို ပစ္စည်းသန့်သန့်လေးတွေလိုတော့ စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး။ ..

အခုလဲကြည့်လေ အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့အဖုတ်ကို အနီးကပ်မြင်ခွင့်ရတဲ့ ကျွန်တော်တစ်ယောက် အသက်ရှုမှားသွားတာအပြစ်လား။

စောက်ဖုတ်လေးကို တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ယုယုယယနမ်းတော့ ထိတ်လန့်ခြင်း ရှက်ကြောက်ခြင်းတို့ဟာ

သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ဟပ်လာပါတယ်။ အရိုင်းပေကိုး။ စောက်ဖုတ်ရဲ့ စေးကပ်နေတဲ့

နှုတ်ခမ်းသားလေးနှစ်လွှာကို လူမိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ စိုရွှန်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးလို သဘောထားပြီး စုပ်နမ်းလိုက်ပါတယ်။

နဲနဲတော့ညှိတာပေါ့ဗျာ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အပျိုစင်ကို လှိုင်းချင်ရင်တော့ ဒီလောက်တော့ ခံနိုင်ရမှာပေါ့။ ရေချိုးခန်းနဲ့ အကျအနမချိုးနိုင်တဲ့ လူတွေဆိုတော့လည်း ဒီလောက် အနံ့ရှိတာ အဆိုးမဆိုသာပါဘူး။ တစ်ချို့ဆို နာမည်ကြီးဆပ်ပြာတွေသုံးရဲ့နဲ့တောင် စောက်ဖုတ်က ပုတ်နေတယ်။ အလိုဗျာ ရေးရင်းနဲ့ ဘယ်တွေလျှောက်ရောက်သွားမှန်းမသိပါဘူး။

အကွဲကြောင်းလေး တစ်လျှောက် လျှာကလေးနဲ့ မျဉ်းဆွဲပေးလိုက်မိတယ်။ အခုနက ရှက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ပေါင်ကို အတင်းဖြုတ်ပြီး ဖင်ကြီးကော့တက်လာပါလေရော ဗျာ။ အခုနက ခြောက်လို့ ကပ်စီးစီးဖြစ်နေတဲ့ စောက်ဖုတ်လေးနှစ်လွှာဟာ အခုတော့ ကျွန်တော့ရဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရော် စီမံကိန်းအရ ကျွန်တော့တံတွေတွေနဲ့ ချွဲပြီး အလွယ်တကူ လျှာဟာ အထဲဝင်နိုင်ပါတော့တယ်။ အိုးကောင်းလိုက်တာဗျာ လျှာလကာရည်အိုးထဲ လျှာထဲလျက်ရသလိုပါဘဲ အနံ့ကလည်း တစ်မျိုး အရသာကလည်းတစ်မျိုး မဆိုးပါဘူး။

လျှာကလေးဟာ ဟိုထိုး ဒီထိုးနဲ့ နောက်ဆုံး သူ့ရဲ့ပစ်မှတ်ဖြစ်တဲ့ စောက်စေ့ကို သွားပွတ်တိုက်လိုက်မိပါတယ်။ စောက်စေ့လေးဟာ ပျော့အိန်းညံ့နေပြီး အဆီခဲလေးလို အစ်နေသဗျာ လျှာဖျားလေးနဲ့ ဟိုထိုးဒီထိုးလုပ်လိုက် ဖိပြီးပွတ်ဆွဲလိုက်နဲ့ နည်းမျိုစုံသုံးပြီး ဆွပေးလိုက်တာ တစ်ခါတည်း စောက်စေ့ဟာတောင်လာပါလေရော။

သူ့ရဲ့ စောက်ဖုတ်ဟာပြောင်းလဲမှုတွေကို ခံစားရပြီး အံ့ဩနေပုံရတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့စောက်ဖုတ်ကို သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်နေပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ အပျိုစင်မို့ နဲနဲဆွပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သွေးကြောထဲက သွေးတွေဟာ အက်ဆစ်တွေဖြစ်သွားရောပေါ့။ အခုစောက်ခေါင်းထဲမှာ ဆိုးသွမ်းတဲ့ မြေတစ်ကောင်လို အငြိမ်မနေတတ်တဲ့လျှာနဲ့တွေ့တော့ ရမက်မီးဟုန်းကနဲ တောက်ပြီးသွေးကြောထဲက အက်ဆစ်တွေကို ပွတ်ပွတ်ဆူစေပြီပေါ့။

ချိုချိုရဲ့ ပါးစပ်ကနေ တရိုးရိုးနဲ့ ငရုပ်သီးစပ်သလို အသံတွေထွက်နေပါတယ်။ ပေါင်တံကြီးဖြူဖြူ ပြသထက်ပြုပြီး ပန်းနုရောင် စောက်ဖုတ်လေးကို အခုဏက စိတ်သိပ်မပါပေမယ့် အခုတော့ နှာခေါင်းရော မေးစေ့ပါ စောက်ဖုတ်ထဲမြုပ်ပြီး လျှာကို

အတွင်းခေါင်းထဲရောက်အောင် အတင်းထိုးသွင်းပြီး လျှာရဲ့ အရသာစုလေးတွေနဲ့၊
စောက်ခေါင်းချောချောလေးကို လှည့်ပြီး ယက်ပေးနေမိတယ် ။
ကောင်မလေးဟာ ကျွန်တော်ကိုလက်နဲ့ကိုင်ပြီး စောက်ဖုတ်ထဲကို ဖိပေးပြန်ပါတယ်။
စောက်ခေါင်းလေးဟာလဲ တရွရွနဲ့ လျှာကိုပြန်ပြီး ဆုပ်နယ်ပေးနေပြီး စောက်စေ့လေးဟာ နှုတ်ခမ်း
ငုတ်တိုလေးတွေကြောင့် ဖရုံစေ့တစ်စေ့လို တောင်မတ်နေပါတော့တယ်။

“ အား..... အား..... အမေး..... အင့်..... အင့် ”

ဟုတ်ပါရဲ့ တတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညကို ဖောက်ထွင်းပြီးတော့ ကောင်မလေးရဲ့ အသံတုန်တုန်လေးဟာ
လှိုက်မောစရာပေါ် ထွက်လာပါတယ်။

ပြီးသွားပြီလေ.....။

စောက်ခေါင်းထဲက အရည်တွေဟာ လေခိုနေတဲ့ မီးသတ်ပိုက်ကကျလာသလို..... ပွက်ကနဲ ပွက်ကနဲ
အံကျလာပါတော့တယ်။ ဖင်ဟာမြေပြင်ကနေ တစ်ထွာလောက်ကော့တက်ပြီး ဘေးကမြက်ပင်တွေကို
ပြတ်ထွက်သွားအောင်ဆုပ်ကိုင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ မေးစေ့မှာလဲ
သူ့ရဲ့ သုတ်ရည်တွေပေပွလိုပေါ့ ပါးစပ်ထဲဝင်လာတာတွေကိုတော့ မထွေးထုတ်ပါဘူး။ မျိုချလိုက်တယ်။
စောက်ဖုတ်ထဲက အရည်တွေဟာ လရောင်ကြည်ရောင်တွေကြောင့် ငွေရောင်အဆင်းတောက်ပြီး
ငွေရည်တွေလို စောက်ဖုတ်မှာ တွဲလောင်းခိုနေတယ်ဗျာ။ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ ကင်မရာသာရှိရင်
ခါတ်ပုံရိုက်ထားတယ်။ အခုတော့ ပက်လက်ကလေးငြိမ်နေတာ အသက်ကင်းမဲ့နေသလိုပါပဲလား။
ကောင်မလေးကို အသာခြေနှစ်ချောင်းက ကိုင်ပြီး အခုနက သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ
တင်ထားတဲ့ သစ်မြစ်ခုံးခုံးကြီးပေါ်မှာ ခါးကို တင်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို
သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ လှမ်းတင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နောက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းကိုတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာပဲ
ဖြဲထားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လီးကြီးဟာလဲ ကိုက်ခဲနေလောက်အောင် မာတောင်နေပါတယ်။ လီးထဲက
အကြောတွေဟာ အရည်ပြားကို ဖောက်ထွက်ပြီး ခုန်နေရဲ့။

ခရမ်းရောင် လက်နေတဲ့ ဒစ်ထိပ်ကို ချွဲကျိနေတဲ့ စောက်ခေါင်းထဲမှာ နှစ်ပြီး အသာမွှေပေးနေတယ်။
ကောင်မလေးက သိရောပေါ့။ လိုးတော့မယ်လို့။ အရည်ကြည်လေးတွေစိုလာပြန်ရော။ တွန့်လိမ်နေတဲ့
စောက်ခေါင်းကို အသာလက်နဲ့ဟပြီး လီးဒစ်ကိုတော့ပြီးတော့ အသာသွင်းလိုက် ထုတ်လိုက်နဲ့
ဆွပေးနေပါတယ် ။ ကောင်းလဲကောင်းတဲ့ အရသာပါပဲ။ ကျွန်တော်ရဲ့
အကြောပေါင်းတစ်ထောင်ဆိမ်သွားအောင်လို့ သူ့ရဲ့ စောက်ဖုတ်လေးဟာနူးညံ့လှပါတယ်။
သူ့လဲကျွန်တော်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ ဒစ်ဖျားကြောင့် အရသာတွေနေပုံပါပဲ။

စောက်စေ့ကလေးဟာ တဆတ်ဆတ်နဲ့ စောက်ပတ်ကလေးဟာ တရွရွနဲ့ ပါးစပ်ထဲက တဟင်းဟင်းနဲ့
ကောင်မလေးဟာ အင်မတန် အလိုခံချင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ လီးကြီးကို စောက်ခေါင်းထဲမှာ
သွတ်သွင်းထားချင်နေပုံပဲ။
လီးကိုနဲ့နဲ့ဖိသွင်းလိုက်ပါတယ် အင့်ကနဲ အသံထွက်လာပါတယ်။ အဲဒီနားမှာ ထုတ်လိုက်သွင်းလိုက်လုပ်ပြီး
တရွေ့ရွေ့နဲ့ဝင်လာလိုက်တာ အပျိုစင်မှေးကိုသွားထောက်မိပါလေရော ကောင်မလေးလဲ လီးဝင်တဲ့
တလျှောက်လုံး တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုပ်တသပ်သပ်နဲ့ပေါ့။

အပျိုစင်မှေးကို အသာဖိလိုက် ပြန်နှုတ်လိုက် လုပ်နေတော့ ကျင့်သားရသွားပုံပဲ ငြိမ်သွားလေရဲ့ ။
ကော့တက်နေတဲ့ ခါးနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့စုံကိုင်ပြီး အပျိုစင်မှေးကို မာတောင်နေတဲ့ လီးကြီးနဲ့
ဖိထောက်ချလိုက်တော့ပါတယ်။

“ ပြတ်..... ဖြတ်..... ဖောက်..... ဒုတ်..... အင့်..... အင်..... အမေ.....

အား..... သေပါပြီ..... အမေရဲ့..... ”

ဟုတ်ကဲ့ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့ ခင်ဗျားတို့လဲလန့်မသွားနဲ့အုံး လူသတ်နေတာမဟုတ်ဘူး။
ပန်းဆွတ်နေတာ။ ကောင်မလေးရဲ့အသံဟာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကိုခားနဲ့ထိုးလိုက်သလိုပဲ။ စူးရှပြီး
ငှက်ဆိုးတောင် လိပ်ပြာလန့်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ထန်နေပြီမို့ သိပ်မမူပါဘူး။

“ ဖြတ်... ဖြတ်... ပြတ်... ဒုတ်... အင့်... အီးဟီး... ဟီးဟီး... ဒုတ်... အား... ဒုတ်... အိုး... အိုး... ဟီး...

အင့်... အင့်... ဒုတ်... အား ဟင်း... ဟင်း... ဟင့်... ”

ကောင်မလေးဟာ ကြောက်သွားပုံပဲ... ငိုရှိုက်ရင်း အလိုခံနေရတာတယ်။

စောက်ခေါင်းကျဉ်းကျဉ်းနုနုလေးဆီမှာ လီးကြီးဟာ ကိုယ်အိမ်ကိုယ်ယာလို သဘောထားပြီး ဝင်ချင်သလိုဝင် ထွက်ချင်သလိုထွက် နေပါတယ်။

သွေးတွေကတော့ ရဲ့နေတာပဲ ငရုတ်သီးထုပ်ပေါက်သွားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

အတော်ကြာကြာလဲလိုးပြီးရော သူ့ရဲ့အပျိုစင်မှေးလေးဟာ လီးရဲ့ပွတ်တိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် လိပ်ပြီး ပြတ်ထွက်သွားတယ် လီးအထုတ်မှာ အပြင်ကိုပါလာပြီး သွေးတွေနဲ့ရောလို့ ရော်ဘာပြားတစ်ပြားလိုပါပဲ လိပ်ပြီး စောက်ဖုတ်မှာ ကပ်နေတယ်။

ကောင်မလေးကတော့ ငြိမ်သွားပြီး ကောင်းလာတယ်ထင်ပါရဲ့ ကောင်းရမယ်လေ။ ဒီအရသာဟာ ဘယ်သူများတောင့်ခံနိုင်လို့လဲ။ လီးကသာ မှန်မှန်ကြီးဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ အလုပ်များနေတာ။

“ ဟော... ”

ဘာမှကြာလိုက်တယ် မထင်ရဘူး။ ကောင်မလေး စောက်ဖုတ် အခေါင်းဟာကျွန်တော်လီးကို အတင်းဆွဲဆုတ်ပြီး မလွတ်တမ်း ညှစ်ထားလိုက်ပါတယ်။ လီးထိပ်မှာတော့ ရေနွေးလို့ ပူနွေးတဲ့ အရာတွေ လာထိလို့ ကောင်မလေးပြီးသွားမှန်း သိရတယ်။ စုပ်ထားရက်နဲ့ပဲ ရအောင်ဆောင့်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကြာကြာမခံနိုင်တော့ဘူး လီးတင်မက တစ်ကိုယ်လုံး တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး သုတ်ရည်တွေကို စောက်ခေါင်းထဲကလျှံကျအောင် သားအိမ်ကို ပန်းချလိုက်ပါတယ်။

သိပ်ကောင်းတာပဲဗျာ။ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ အပျိုကိုလိုးရတာ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး။

ကောင်မလေးငြိမ်ကျသွားသလို ကျွန်တော်လည်းသူ့ကို အသာပက်လက်အနေအထားဖြစ်အောင်ထားပြီး သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လှဲရင်း နို့သီးတွေကိုဆုပ်ချေရင်း အမောဖြေနေရပါတယ်။

.....

“ ကျမပြန်ရတော့မယ် ဖယ်ပေးအုံး ”

အရှက် အကြောက်တို့နဲ့ ရောပြီး တုန်ယင်နေတဲ့ အသံနဲ့ ကောင်မလေးက ကျွန်တော်ကို ရှိုက်ပြီးပြောပါတယ်။

“ အုံး ကိုယ်ပိုပေးမှာပေါ့ ချိုလေးရယ် အဝတ်အစားလဲ ဖြေးဖြေးထ ကိုယ်ကိုကိုင်ထား။ ”

မတ်တပ်ထအရပ်မှာ စောက်ဖုတ်ထဲမှာ အိုင်နေတဲ့ သွေးနဲ့သုတ်ရည်တွေဟာ ဝေါကနဲ ကျလာပါရောဗျာ။ ကောင်မလေးပိုလန့်သွားတယ်။

“ စိတ်ချ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး ဒါအပျိုမှေးပေါက်လို့ထွက်တာ ”

သူ့ကိုဘော်လီချိပ်တပ်ပေး အင်္ကျီဝတ်ပေး ထဘီဝတ်ပေးပြီးတာနဲ့ ပြန်ကျနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကောက်ပြီး သူ့ခေါ်ရာနောက်ကို အသာလိုက်လာပါတယ်။ သူ့ခါးကလေးကိုတော့ လက်တစ်ဖက်နဲ့

သိုင်းဖက်လိုပေါ့။ တဖြေးဖြေးနဲ့ မီးရောင် မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ် လမ်းလေးတစ်ခုထိ ရောက်လာပါတယ်။

အိုဗျာ ကောင်းကင်ကြီးဟာ အစအဆုံးမရှိပဲဖြစ်နေသလို ဒီတဲလေးဟာလည်း ကွင်းပြင်ကျယ် ပန်းစိုက်ခင်းကျယ်ကြီးထဲမှာပါဗျာ။ အဲဒီစိုက်ခင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တဲကလေးက ထီးထီးတည်းဖြစ်နေတာ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသလိုပါပဲလား။

“ မမရေ မမ အောင်ဇေ အောင်ဇေ အိပ်ပြီလား ဒေါ်လေးကို တံခါးဖွင့်ပေးပါအုံး ”

“ ဟဲ့ ညီမလေး နောက်ကျလှချည်လား သူကကော ဘယ်ကလဲ လာလာ မိုးချုပ်လှပြီ မမဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ”

“ လမ်းမှာ လမ်းသူရဲ ကလေးကချေတွေလိုက် နောက်ယှက်လို့ ဒီက အကိုကလိုက်ပိုပေးတာပါ မမရယ်။ သူသာမကယ်ရင် ကျမဘဝတော့ ဒုက္ခပဲ ”

ကောင်းပါဗျာ တော်တော်လိုက်တဲ့ ချိုချို ။

“ အော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ကျမညီမလေးက ညပိုင်းအထိ ဇွဲနဲ့ဈေးရောင်းတော့ တနေ့ဒါမျိုးဖြစ်မယ်ထင်သားပဲ ကျေးဇူးပဲရှင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး ”

စကားလည်းပြော မျက်လုံးကလဲ ကျွန်တော် တကိုယ်လုံးကို နေရာအနှံ့လိုက်ကြည့်နေတယ်

သူကလဲသူ့ညီမလို မိန်းမချောပဲ။ သူ့ညီမထက်တောင် ဘော်ဒီကောင်းသေး နို့ကြီးတွေက ဘရာဇီယာမပါပဲ အကျီအောက်မှာ ကြွားကြွားရွားရွား တင်ပါးကြီးတွေက ကားထွက်နေလေရဲ့ သူ့အရပ်ကလဲ သူ့ညီမထက်ပိုမြင့်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ခလေးအမေထင်တယ် သူ့ဘေးမှာ ၅နှစ်အရွယ် သူ့ရုပ်မျိုးနဲ့ ချာတိတ်တစ်ကောင် ရပ်နေတယ်။

“ မမ အစ်ကို့ကို ထမင်းပါအုံး ဆာရော့မယ် ကျမရေချိုးလိုက်အုံးမယ် ”

“ ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ လာ လာ ဒီမှာထိုင် ”

“ နေပါစေ ကျွန်တော်မစားဘူး အခုပြန်မှာ ”

“ မစားရင် မခေါ်ဘူးနော် အစ်ကို လမ်းမှာတော့ ချိုချို ချိုချိုနဲ့ အခုသူများကျွေးတာကျ မစားရင် နောက်လမ်းမှာတွေ့တောင် ရှောင်သွားမှာ ”

“ ကဲ ကဲ စားပါမယ်ဗျာ.... အော်.... ဒါနဲ့ အစ်မကြီး... ”

“ ရှင်... ပြောပါ ”

“ ထမင်းများများ ထည့်ခဲပါ... ”

ကျွန်တော်တို့ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောရင်းနဲ့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ် မသိဘူး။ ဟိုးအဝေးဆီက လွင့်လာတဲ့ (၁၁)နာရီသံချောင်းခေါက်သံကြောင့် သုံးယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားပါတယ်။

“ ဟဲ့တော့... (၁၁)နာရီထိုးပြီ ဒုက္ခပဲ မမရေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

“ ဒီမှာပဲအိပ်ပေါ့ ဒီအချိန် အပြင်ထွက်ရင်တော့ အဖမ်းခံရမှာပဲ ”

တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်ကို သူတို့ညီမနှစ်ယောက်ဘေးက အခန်းမှာ နေရာချပေးတယ်။ ကြမ်းကမာတော့

တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး။ ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့်နဲ့ ည(၁)နာရီထိုးပါရော မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ အခိုက်နူးညံ့ပျော့အိတ် အထိအတွေ့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်းလန့်နိုးသွားပြီး...။

“ ဟင် မမ ပါလား ”

“ ဟုတ်တယ် မောင်လေးရယ် မမ မနေနိုင်တော့လို့ မောင်လေးဆီလာခဲ့တာပါ။ မမကိုတော့ အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့နော် ”

မသေးပါဘူးခင်ဗျာ အဖြေပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြည်ဖြိုးတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးကို ငုံ့ပြီး စုပ်ယူလိုက်တယ် အားပါး

ဒီမိန်းမက သဘာပဲ ကျွန်တော်အာခေါင်ထဲကို လျှာထည့်ပြီးကလိပါလေရော လက်တစ်ဖက်ကလဲ အကျီကြည့်သီးတွေ တစ်လုံးချင်းဖြတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ပွတ်လိုက် ရင်ဘတ်မွေးတွေနဲ့ ကစားလိုက်နဲ့ ဖီးလ်တွေပေး နေတယ်။ ကျွန်တော်လဲ သူ့အကျီကိုဟပြီး ထွားအိနေတဲ့ နို့အုံတွေကို အသာဆုပ်နယ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ နို့သီးတွေဟာ လက်သန်း တစ်ဆစ်လောက်ရှိမလား မသိ ကောင်းလိုက်တာ တရွေ့ရွေ့နဲ့သူ့လက်တွေဟာ ကျွန်တော်လီးဆီကို ရွေ့ဆင်းလာပါရော။ ခေါင်းထောင်ချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ လချောင်းကို လက်နဲ့ ဆုပ်နယ်ပြီး အသာဝှင်းတိုက်ပေးနေပါတယ်။ အားကျမခံ စောက်ဖုတ်မို့မို့ကြီးကို အသာဆုပ်ကိုင်ပြီး ပွတ်ပေးသလို လက်ချောင်းတွေကလဲ စောက်ခေါင်းထဲဝင်ပါလေရော ကလေးတစ်ယောက် အမေသာဆိုတယ်။ သိပ်မကျယ်ပါဘူး။ အနေတော်ပဲ အရည်တွေကလဲ ရွဲလို ရမက်ပြင်းတဲ့ မိန်းမပဲ။ နှုတ်ခမ်းချင်းခွာထိုင်လိုက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ပါတယ်။ လီးကြီးဟာ မြွေတစ်ကောင်လို ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်နဲ့။ သူ့ခေါင်းလေးငုံ့ပြီးလီးဒစ်ကို ငုံ့လိုက်ပါတယ်။

“ အိုး မမ မမ ကောင်းလိုက်တာဗျာ ကောင်းလိုက်တာ မမ ဟုတ်တယ်လျှာနဲ့ ထိုးပေး အား မမရယ် ” ကျွန်တော်ရဲ့ အသံတိုးတိုးလေးဟာ မမကိုပိုမို လှုပ်ရှားစေပါတယ်။ ”

ပြောရအုံးမယ် သူ့နာမည်က ချိုရီတဲ့ဗျာ။ ညီမနှစ်ယောက်လုံး ကျွန်တော်အပေါ် ချိုကြပါပေတယ်။ သာဓု သာဓု သာဓု.... ။ လီးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်နဲ့ စုပ်ယူလိုက်တာ တစ်ခါထဲ လီးထိပ်က လရည်တွေဟာ ပိုက်နဲ့ကျသလို

တဝေါဝေါ ဆင်းကျလာပါရော သူလဲ ရေငတ်တဲ့လူလို တကျိုက်ကျိုက်နဲ့ မြို့ချလိုက်တယ်လေ။
လီးကြီးဟာ သေမသွားပဲ ဆက်တောင်နေတုန်းပဲ။

လီးကြီးဟာသေမသွားပဲဆက်တောင်နေတုန်းပဲ မမဟာ သူ့ထဘီကိုကွင်းလုံးချွတ်ချလိုက်ပြီး
တောင်နေဆဲဖြစ်တဲ့လီးပေါ် ခွထိုင်ရင်း စောက်ခေါင်းထဲကိုစိုက်သွင်းလိုက်ပါတယ်။

“ ဖြစ် ဖြစ် ဖြစ် ဒုတ် အင့် ”

လီးဟာ သိပ်မကျပ်ပေမယ့် သိပ်လဲမချောင်လှတဲ့ စောက်ခေါင်းထဲ အခက်အခဲမရှိဝင်သွားပေမဲ့
ရှည်တဲ့လီးမို့ သားအိမ်ကို သွေးထောက်မိပါတယ်။ ချိုရီတစ်ယောက် အင့်ကနဲခါဆင်းသွားပါလေရော။
ဒါပေမယ့် အရင်က အကျင့်ရှိပုံရတယ် မနားပဲ အသာကိုယ်ကိုကြွလိုက် နှိမ်လိုက်နဲ့ ဆောင့်နေပါရော ။

“ မမ မမ ကောင်းလိုက်တာ မမရယ် သိပ်ကောင်းတယ် မမကို ချစ်မိသွားပြီ နာနာဆောင့်လေ မမ ဘာလဲ
သားအိမ်နာမှာ စိုးလို့လား ကျွန်တော်ရဲ့ သွေးထိုးပင့်ကော် စကားတွေကြောင့် ချိုရီဟာ
ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ကိုလက်ထောက်အားယူရင်း နို့ကြီးတွေလှုပ်ပြီး ပြုတ်ကျတော့မတတ် အားရပါးရ
ဆောင့်ပေးပါတယ်။ ပါးစပ်ကလဲ တအင်းအင်းနဲ့ ခဏချင်းအတွင်းမှာပဲ နှစ်ယောက်လုံး
ချွေးတွေရွဲသွားပါတယ်။

သူကလဲဗျာ အရည်တွေကျပဲကျနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လမွှေးတွေ စိုရွဲပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း အိုင်နေပြီ။
စောက်ခေါင်းက မချော်လို့သာပေါ့။ တဖြေးဖြေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်ယူသလို နို့တွေနဲ့ ရင်ဘတ်ကို
ဖိကပ်ထားပါတယ်။ လီးဟာသားအိမ်ကိုဒုတ်ကနဲဒုတ်ကနဲ ဆောင့်မိသလို သူ့နှုတ်ကလဲ တအင်းအင်းနဲ့
မောသံကြီးထွက်နေပါတယ်။

စောက်ခေါင်းဟာ လီးကိုရစ်ထားပြီး လီးဒစ်ကအသားနုလေးတွေဟာ သားအိမ်မှာ သွားဆာင့်တာကို
တိုက်ချင်းပစ် ခုံးပျံ့တီထွင်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်က သူ့ခုံးပျံ့ပစ်မှတ်ကိုထိရင်ဖြစ်မတဲ့ပီတိထက်
ကျွန်တော်ဖြစ်တဲ့ ပီတိကပိုမှာပါ။

မကြာပါဘူး (၁၅မိနစ်ကျော်ပါတယ်) ချိုရီဟာ တအင်းအင်းနဲ့ စောက်ဖုတ်ထဲက အရည်တွေပန်းချလိုက်ပြီး
ကျွန်တော်ကို ခွဖက်ပြီး တစ်ဖက်ကိုလှိမ်ချလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အပေါ်ကိုရောက်သွားတော့တာပေါ့။
အခုတော့ကျွန်တော်ဆောင့်ရမည် အလှည့်ပဲ။

မိန်းမတို့ရဲ့ စိတ်က အတော်ဆန်းကျယ်သားဗျ။ အရုပ်လိုပဲ ကိုယ်ကလိုက်ရင်သူပြေး
ကိုယ်ပြေးရင်သူလိုက်သကဲ့။ အခုပဲကြည့်လေ မမျှော်လင့်ပဲ မုတ်ဆိတ်ပျားမှာ ပျားရောပိတုန်းရော စွဲတာ။
ဒူးကွေးပေါင်ကားပြီး ဖြဲပေးထားတဲ့ ချိုရီစောက်ဖုတ်ထဲကို
ကျွန်တော်လီးအဆုံးအထိနှစ်သွင်းလိုက်ပါတယ်။

“ အင်း ကောင်းလိုက်တာ မောင်လေးရယ် သိပ်ကောင်းတာပဲ ”

ပြီးတော့လီးကို ဒစ်မြှုပ်ရုံလေးချန်ပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး
စကဒ်ခုံးကျည်တစ်လုံးလို အားနဲ့ဆောင်လိုက်တယ်။ ချိုရီရဲ့ သားအိမ်ကို ဒုတ်ကနဲ ဆောင့်ပြီး
ချိုရီတစ်ယောက် ကုန်းတတ်သွားပါတယ်။ စောက်ခေါင်းထဲကလဲ ဖြစ်နေတဲ့ အရည်တွေပွက်ကနဲ
အံကျလာပါတယ်။

ဒီလို အချက်နှစ်ဆယ်လောက်လဲ ဆောင့်ပြီးရော ချိုရီစောက်ခေါင်းထဲကရော ကျွန်တော်လီးပါ
ပူလာပါတော့တယ်။ ဒီတော့ ခပ်မြန်မြန်လေးပြီးအောင် မြန်မြန်ပဲဆောင့်ပေးလိုက်တာ
ချိုရီစောက်ဖုတ်အတွင်းသားတွေဟာ ကျွန်တော်လီးကို သတ္တဝါတစ်ကောင်လိုစုပ်ချလိုက်တော့။
အမလေးဗျာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးတွေဟာ လီးထဲက ပန်းထွက်လာသလား အောက်မေ့ရတယ်။

သုတ်ရည်တွေတလဟော ချိုရီရဲ့ သားအိမ်ကို အားရပါးရ
ပန်းချလိုက်ပါတယ်ချိုရီလဲအင်မတန်အားရတဲ့ပုံစံနဲ့ ဖင်ကြီးတွေကော့တက်ပြီး ကျွန်တော်လီးကို
သားအိမ်နဲ့ ညှပ်နိုင်သမျှ ညှပ်ထားပါတော့တယ်။

မောမောနဲ့ ချိုရီပေါ် ထပ်ကျညှပ်ပီး မိုန်းနေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ချိုရီက ပွတ်သပ်ပေးရင်း မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးနေရာလပ်မကျန်ရအောင် လျှောက်နမ်းနေပါတယ်။

“ မောင်လေး အိမ်ထောင်နဲ့လား ”

“ ဟင့်အင်း လူပြို လူပျိုမဟုတ်ဘူးနော် ရရစ်နဲ့ ပြိုတဲ့ လူပြို ”

“ မင်းလီးကြီးက သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ် မမဖြင့် အခုထက်ထိတောင် စောက်ခေါင်းထဲမှာ အရသာတွေ့နေတုံးပဲ ”

“ မမယောက်ျား ရော ”

“ သူကဆုံးသွားပြီလေ မမလဲသူဆုံးကတဲက ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှ မအိပ်ရ အခွင့်အရေးကလဲမရ ယောက်ျားလဲမတွေ့တော့ မမရဲ့စိတ်တွေကို အတင်းချုပ်ထားရတယ် အခေါင်းထဲမှာလည်းမခံနိုင်အောင်ယားလွန်းလို့ ငိုခဲဲ့ရတဲ့ ညတွေလည်း မနည်းဘူး ကွယ် အခုမောင်လေးနဲ့ အားရပါးရ လုပ်ကိုင်ရတော့မှ မမစိတ်တွေငြိမ်ရတော့တယ် မင်းနောက်ဆိုနေ့တိုင်းလာပေးနေော် မောင်လေး ”

“ ရှင်တော်တော် ယုတ်မာပါလား ဟင် ညီမကိုရအောင်ချိုင်ပြီးတော့ မမကိုပါယုတ်မာ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ”

ဟိုက် ... ဘယ်တုန်းက ချိုချို နိုးပြီး အနားရောက်လာတယ်မသိဘူး ... ကွိုင်ပဲ။ ..

“ ဟဲ့ ညီမလေးနေအုံး ဒီကစွဟာ သူဘာမှလုပ်တာမဟုတ်ဘူး မမစလိုဖြစ်ရတာ မမလဲမနေနိုင်လွန်းလို့ သူ့ကိုကပ်ရတာပါကွယ်။ နင်သူနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တယ်တာလဲ သိပြီးသား နင့်ထဘီမှာသွေးတွေပေးပြီး နင်တို့နှစ်ယောက်အတူ လမ်းလျှောက်လာကတဲက နင်တို့ ကိစ္စပြီးခဲ့မှန်းသိတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ ငါသူ့ကိုစည်းရုံးရဲတာပေါ့ ”

“ ဟင် မမသိရက်နဲ့လုပ်တယ် ဟုတ်လား ရက်စက်လိုက်တာ မမရယ် မမလင်ယူပြီးတာတောင် သူများရဲ့ ”

“ ဟဲ့ မိန်းမတွေရဲ့ သဘောနဲ့ ခံစားချက်ကို နင်ကြီးမှသိလာမယ် ညီမလေးရယ် ငါမနေနိုင်လွန်းလို့ သူ့ကိုလုပ်ခိုင်းရတာပါ ”

“ မနေနိုင်ရင် ခြံအလုပ်သမား ထွန်းတင်နဲ့ အိပ်ပါလား အခုတော့ ချောချောနုနုလှလှလေးကိုမှ အရယူရသလား ”

“ ပြောပါ ညီမရယ် ပြောပါ မမရဲ့အပြစ်ပါပဲ ”

“ လက်ခုပ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်တီးမှမြည်တာပါ ”

“ သူနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး ကွယ် ”

“ ဆိုင်တယ် ဆိုင်တယ် ကျမကို အပျိုရည်ပျက်အောင်လုပ်ပြီးတော့ ရက်တောင်မပြောင်းမခြားပဲ အစ်မရင်းနဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိလုပ်နိုင်တဲ့လူကို ကျမဘယ်လိုလုပ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမလဲ ”

“ ကဲ ညီမရယ် မမတို့နှစ်ယောက်လုံး သူနဲ့အညီအမျှချစ်ကြတာပေါ့ကွယ် ”

“ ဟင့်အင်း မရဘူး မမကလင်ယူဘူးတော့ သူ့ကိုပိုဆွဲဆောင်နိုင်မှာပေါ့ သူ မမကိုချစ်မှာပဲပေါ့ ”

“ မဟုတ်ပါဘူး ချိုချိုရယ် မင်းလေး သဝန်မတိုစမ်းပါနဲ့ ကိုယ်မင်းကိုပိုချစ်ပါတယ်ကွာ။ မမကိုလဲ သနားမိတာပေါ့ သူလဲလူသားပဲ ဆန္ဒလေးတွေတော့ရှိမှာပေါ့ နဲ့နဲကိုယ်ချင်းစာပါအုံး အချစ်ကလေးရယ် ”

ကျွန်တော်တို့ အခြေအတင်ပြောနေတုံး စိုရွဲပြီးပြောင်လက်နေတဲ့ ကျွန်တော်လီးကြီးကို တလှည့် ဖြူပြစ်ပြစ် အရည်တွေ ယီးလေးခိုနေတဲ့ ချိုရီစောက်ဖုတ်ကို တလှည့် ချိုချိုတစ်ယောက် မျက်စိကစားနေပါတယ်။ ဒါကိုသတိထားမိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လီးကို အတင်းတောင်လာအောင်အားစိုက်ပြီး မသိမသာ ထောင်ပေးနေမိတယ်။

“ သူကလဲ အမျိုးမျိုး အခုနကပဲ ချိုချိုကို ချစ်ပါတယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အခုနံရံတစ်ဖက်ခြားရုံနဲ့ တခြားတစ်ယောက်ကိုချစ်တဲ့ သူ့ကို ဘယ်လို ယုံရမှာလဲ ”

“ အိုး ယုံရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ပိုင်ရမှတော့ ဘယ်သူနဲ့သွားပြီး ရှုပ်နေနိုင်တော့မလဲ မင်းကလဲချစ်ဖို့ကောင်း မမကလဲကြိတ်စရာကြီးဆိုတော့ ကိုယ်မင်းတို့နားပဲကပ်နေမှာပါကွာ ”

“ ကဲ ညီမလေးလာ မမဘေးမှာလာထိုင် ”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိကနဲ ထိုင်ချလိုက်တဲ့ ချိုချိုကို ကျွန်တော်က ထဘီချွတ်လိုက်သလိုသူ့အစ်မကလဲ အကျိုကို

ချော့မော့ပြီး ချွတ်ချနေပါတယ်။ ပထမတော့ ရှက်သလိုလုပ်နေပေမဲ့ သူ့အစ်မက အမျိုးမျိုးနားချပြီး ကိုယ်တုံးလုံးလုပ်လိုက်ပါတယ်။

မီးရောင်အောက်မှာ စံချိန်မှီ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ ဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ရှေးခေတ်ရောမ ကျောက်ရုပ်လေးတွေလို အင်မတန်လှပနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ကို ကျွန်တော်တောင် နတ်သားတစ်ပါးလို အထင်ရောက်မိပါရဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ အခုလဲ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေရတယ်မဟုတ်လား။ အမယ်မယ် အကြီးမက ရဲတင်းသလောက် အငယ်မက ရှက်နေသဗျာ။ ပေါင်လေးကိုလိမ်ပြီး စောက်ဖုတ်လေးကို ဖွတ်ထားတယ်။ ဒါကိုက ချစ်စရာတစ်မျိုးပဲ။

“ညီမလေး ပေါင်ကိုစိမထားနဲ့ ကွယ် ဘာလဲရှက်လို့လား မရှက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ညီမလေးက ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ထား။ အစ်မကိုယ်တိုင်က ညီမလေးကိုလက်တွေ့ လူ့ဘဝရဲ့အရသာကို သင်ပေးတယ်ဆိုတာ အင်မတန်ဖြစ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ အခု မမက ညီမကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ယောက်ျားကိုကြီးကိုင်းနိုင်တဲ့ နည်းတွေ သင်ပေးမယ်နော် ရှက်မနေနဲ့။”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ သူ့ညီမရဲ့ နားရွက်လေးတွေကို လျှာဖျားလေးနဲ့ တိုပြီးနှုတ်ခမ်းထဲ ငုံ့ပြီး စုပ်ယူနေပါတယ်။

ကောင်မလေးခမျာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီး သူ့အစ်မရဲ့ နို့တွေကို ကိုင်မိကိုင်ရုံဆုပ်ထားပါတယ်။ နားရွက်တွေကနေ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ချိုချိုရဲ့နှုတ်ခမ်းစုံကို ငြင်ငြင်သာသာငုံ့ပြီး စုပ်ယူနေပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အငြိမ်မနေတော့ပါဘူး။ လုံးဝိုင်းကြီးမားလှတဲ့ ချိုရီရဲ့ နို့တစ်လုံးကို လက်နဲ့စုံကိုင်ပြီး နို့သီးတွေကို ငုံ့ပြီးစုပ်ယူပေးနေတယ်။ အခုနက အရှိန်မသေသေးတဲ့ နို့အုံဟာ ပြန်ပြီးတင်းမာလာပြန်ရော။ နို့အုံတစ်ခုလုံး ဖန်တုံးကြီးလို တလက်လက်ဖြစ်အောင် လျှာနဲ့ လျှောက်ယက်ပေးနေတယ်။ သူ့လဲအရသာတွေပုံပဲ။ ဒါပေမယ် သူ့အရသာတွေကို သူ့ညီမကိုလွှဲပေးလိုက်ဟန်တူတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းဟာ ချိုချို လည်ပင်းတစ်လျှောက်တရွေ့ရွေ့နဲ့ ပင့်ကူတစ်ကောင် လမ်းလျှောက်သလို လျှောက်သွားနေပါတယ်။ လျှာကလဲ တိုလိုက်ထိလိုက်နဲ့မို့ ချိုချိုတစ်ယောက် တဟင်းဟင်းနဲ့ တွန့်လိမ်နေပါတယ်။

သူ့ညီမနို့တွေကို ချိုရီဟာ ငြင်ငြင်သာသာနဲ့ နယ်ပေးနေပါတယ်။ တကယ်ကို ယုယုယယနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကြွေကျမယ်များထင်နေသလားမသိ။ တရွေ့ရွေ့နဲ့ သူ့ညီမရင်ဘတ်ကို လျှာနဲ့ လျှောက်ယက်ပေးနေတယ်။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးမှာလဲ အနီရောင်ကွက်တွေ ထင်နေအောင်ပါပဲ။ ပါးစပ်နဲ့စုပ်ပြီး ယက်ပေးနေတယ်။ ပတ္တမြားတွေရင်ဘတ်ပေါ်မှာ တင်ထားသလားပဲ။

ချိုရီဟာဒီပညာတွေ အတော်လိုက်စားဟန်တူပါရဲ့ ချိုချိုကို ပညာကုန်သုံးပြီး ထလာအောင် ရွလာအောင် ကြွလာအောင် လုပ်ပေးနေပါတယ်။ ဖွဖလေးနမ်းရင်းနဲ့ ချိုချိုစောက်ဖုတ်ဆီကို ခရီးဆန်နေပါတယ်။ စောက်မွေးနုလေးတွေကို လေနဲ့မှုတ်ပေးရင်း ယုယုကြင်နာဟန်နဲ့ ကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆီးခုံပေါ်က အပြင် နှုတ်ခမ်းကြီးနှစ်ခုဆုံတဲ့ စောက်ဖုတ်ချိုင့်လေးကို ငုံ့ပြီး စုပ်ယူနေမိတယ်။ ကျွန်တော်ကရော ကျွန်တော်လဲအငြိမ်မနေပါဘူး။ ချိုရီနို့တွေကို အားရအောင်စုပ်ပြီး လေးဘက်ထောင်ပေါင်ကားထားတဲ့ ချိုရီရဲ့ ဗိုက်အောက်ခေါင်းသွင်းပြီး စောက်ဖုတ်နဲ့ တည့်တည့်နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ လုံးကျစ်တင်းမာနေတဲ့ တင်ပါးကြီးကို အသာဆွဲနှိမ်ရင်း စောက်ဖုတ်ကို မျက်နှာပေါ်ရောက်အောင် ဖိချလိုက်ပါတယ်။ ပေါင်ကားထားလို့ စောက်ဖုတ်ဟာ ပြနေပြီး အတွင်း နှုတ်ခမ်းဟာ နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို နီညိုရောင် သန်းပြီးပွင့်ဖတ်တွေလို ခွေလိပ်နေလေရဲ့။ ချိုရီလဲ ချိုချိုစောက်ဖုတ်ထဲက တရွေ့ရွေ့နဲ့ လျှာကလေး သွင်းရင်း စောက်စေ့ကလေးကို လျှာဖျားလေးနဲ့ မထိတထိ ကလိပေးနေပါတယ်။ ချိုချိုဟာ ပြင်းပြတဲ့ ဝေဒနာကြောင့် တွန့်လိမ်ပြီး ချွေးဆီးတွေကျလာပါတယ်။ ဒါပေမယ် သူ့အစ်မကလဲ ညီမလေးကို စေတနာအပြည့်နဲ့ စောက်ဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားတွေကို လက်မနဲ့အသာဖြုတ်ရင်း စောက်ဖုတ်ထဲ နှစ်သထက်နှစ်အောင် မျက်နှာကို ထိုးသွင်းနေပါတယ်။

“မမ မမ အင်းဟင်း ဟင်း ဟင်း ချိုချို မနေတတ်တော့ဘူး မမရဲ့။” ဟုတ်ပါတယ် ချိုချိုမနေနိုင်ပါဘူး ချိုချိုမနေနိုင်သလို ချိုရီလဲမနေနိုင်ပါဘူး သူ့ရဲ့

အဆီတွေပြည်ပြီးဖောင်းတင်းနေတဲ့ စောက်ဖုတ်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ လျှာကြီးထဲပြီး တပြတ်ပြတ်မြည်အောင် ယက်ပေးနေမိတယ်။

စောက်စေ့ကလေးဟာ သူတကာထက်ကြီးတာမို့ ထင်ထင်ရှားရှား သိနိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှာညှပ်ပြီး လျှာနဲ့ အသာပွတ်ပေးတော့ ချိုရီခမျာ ဖင်ကြီးတွေကို နှိမ်လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ အတော်ကြီး အရသာတွေ နေတယ်ခင်ဗျာ။

စောက်ခေါင်းထဲမှာ လျှာကြီးကို အသာထည်ပြီး မွေယက်ပေးနေမိတယ်။ စောက်ခေါင်းရဲ့ အသားလေးတွေ နူးညံ့လိုက်လေခြင်း တကယ်ကို ဝါဂွမ်းကလေးလိုပျော့အိပြီး နွေးနေတယ်။

သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားခွေလိပ်ကလေးတွေကို ငုံ့ပြီး ယုယုယယ စုပ်ထားတော့ အားရလွန်းလို့လား မသိဘူး။

“ ဘူ ” ကနဲ လေတွေပန်းထွက်လာပါတယ်။ စောက်ခေါင်းထဲ ကနဲကျလာတဲ့ အရည်တွေကို လက်နဲ့တို့ပြီး ဖင်ပေါက်ဝကို အသာထိုးတဲ့လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးကို သွင်းလိုက်ထုတ်လုပ်ပေးနေတော့ ချိုရီခမျာ အရသာအတွေ့ကြီးတွေပြီး ကျွန်တော်ပါးစပ်ပေါ် စောက်ဖုတ်ကြီးကိုဖိကပ်ထားပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချိုချိုတစ်ယောက် အသက်နှုတ်ခံရသလို ဝူးဝူးဝါးဝါး အော်ရင်း စောက်ဖုတ်ထဲက အရည်တွေ စီးကျလာပါတော့တယ်။ ချိုရီလဲ လက်လွှတ်မခံပဲထွက်သမျှဟာတွေကို ကန်ထရိုက်ယူသလို လောဘတကြီးနဲ့ ယက်မြိုချလိုက်ပါတော့တယ်။

ချိုချိုကတော့ ကောင်းလွန်းတဲ့ အရသာကိုပက်လက်ကလေးငြိမ်ခံပြီး မှိုန်းနေလေရဲ့။

ရှေးမနှောင်းမှာပဲ ချိုရီလဲ ကျွဲမတစ်ကောင်သေးပေါက်သလို စောက်ခေါင်းထဲက အရည်တွေ ပါးစပ်နဲ့အပြည့် ဝေါခနဲသွန်ချရင်း အိပ်ယာပေါ် လဲကျသွားပါတော့တယ်။

ခဏနားပြီး ချိုရီဟာ ကျွန်တော်လီးကို လက်ဖြင့်ကိုင်ပြီး ပါးစပ်မှာတော့ရင်း စုပ်လိုက်ယက်လိုက် လျှာနဲ့ကလိလိုက် ခေါင်းကို ရှေ့တိုး နောက်ငင်နဲ့ ဝှင်းတိုက်ပေးနေတဲ့ ပုံစံမျိုးစုံ ကလိပေးနေလိုက်တော့ ဘသားချောလဲ ရဟန္တာမှ မဟုတ်တာ ငေါက်ခနဲ ထလာပါရော။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ရွေးသလိုလိုနဲ့ တယမ်းယမ်းရယ်။

သံချောင်းကြီးလို တင်းမာနေတဲ့ လီးကို ပါးစပ်ထဲမှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ငုံရင်း မြင်းပြီး ညှစ်နေလေရဲ့။

“ အိုး မမရယ် ကောင်းလိုက်တာ အင်း ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် အိုး အား အား အား ယား ” ကျွန်တော်ရဲ့ ဝေဒနာကို ခင်ဗျားတို့တွေ့ရင် သနားသွားမယ်။ လူးလိမ်ပြီး အံကြိတ်လိုက်၊ လက်သီးဆုပ်လိုက်နဲ့ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားနေရတာကိုး။

သူမရဲ့ ခေါင်းကို ဆံပင်အရင်းကကိုင်ပြီး လီးနဲ့ အတင်းဆောင့်နေမိတယ်။

“ မမ..... မမ..... အိုး..... အား..... ပြီးတော့မယ်။ ပြီးတော့မယ်..... ပြီးပြီ..... ပြီးပြီ..... အား..... ”

ရေစုပ်စက်နဲ့ စုပ်တင်လိုက်သလို လီးထဲက တရှိန်ထိုး ထွက်လာတဲ့ သုတ်ရည်တွေဟာ ချိုရီရဲ့ အာခေါင်ထဲကို ဝုန်းဆုပ်ပန်းထွက်ပြီး ချိုချစရာမလိုပဲ လည်ချောင်းကနေတဆင့် ဝမ်းထဲထိ ရောက်သွားပါတယ်။

(၁၅)မိနစ်လောက် မှိုန်းပြီး သူ့ညီမချိုချိုခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ဆွဲမလိုက်ပြီး မတ်တပ်အနေအထားနဲ့ ဖြဲပြီးကိုင်ထားပါတယ်။ ချိုချိုရဲ့ ဖင်ဟာ ကြမ်းနဲ့လွတ်ပြီး လေထဲမြောက်နေတာပေါ့။ ချိုချိုရဲ့ ပေါင်ကြားထဲ အသာဝင်ပြီးပြန်ပြီးတောင်မတ်စပြုနေတဲ့ ငပဲနဲ့ စောက်ဖုတ်အကွဲကြောင်းလေးတစ်လျှောက် လိုက်ပွတ်ပေးနေတော့ ချိုချိုဟာ တဟင်းဟင်းနဲ့ အချက်ပေးလာပါတယ်။

ခါးကျဉ်းကျဉ်းလေးကို စုံကိုင်ပြီး ဟနေတဲ့ စောက်ခေါင်းဝ ဒစ်တော့လိုက်ပါတယ်။ အသက်အောင့်ပြီး ဆောင့်ချလိုက်ပါတယ် လီးဟာ တဖြစ်ဖြစ်နဲ့ထစ်ထစ်ဝင်သွားပြီး ဒုတ်ကနဲ အသံထွက်လာပြီး ချိုချိုလဲ တအားအားနဲ့ ငြီးနေပါတော့တယ်။

အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘူး။

တရမ်းရမ်းဖြစ်နေတဲ့ ခါးကိုလက်နဲ့ငြိမ်အောင် စုံကိုင်ရင်း မညာတမ်းဆောင့်လှီးပေးနေမိတယ်။

ချိုချိုလဲကြည့်ရတာ အားရပုံပဲ ကိုင်ထားတဲ့ခြေကျင်းဝတ်တွေကို ပိုပြီအောင်ဆုပ်ကိုင်ပြီးပေါင်ကို

ထပ်ဖြလိုက်သလို ပိုပြီးလည်း မြင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ရှိသလို မြန်မြန်တစ်မျိုး နှေးနှေး တစ်ဖုံ အားရပါး ဆောင့်နေမိတယ်။

စောက်ခေါင်းထဲမှာ လီးကို အဆုံးထိထည့်ပြီး လော်ရီကားတွေ ဂေါက်ကြီးနဲ့ စက်နှိုးသလို မွှေပေးလိုက်တော့ ငယ်သံပါအောင် အော်ပါလေရော။

အခုနက ရခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေလဲ ပြန်ပေါက်ပြဲပြီး သွေးတွေကျလာပြန်ပါတယ်။ စောက်ဖုတ်တပြင်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်လီးတစ်ခုလုံး နီရဲပြီးဆေးဆိုးထားသလိုပါပဲလား။ ကျွန်တော်စိတ်ထင် အချက် (၁၀၀-၁၂၅)လောက်လဲ ဆောင့်ပြီးရော ချိုချိုစောက်ခေါင်းက သွေးတွေနဲ့ ရောနေတဲ့ အရည်တွေတစ်မိမ့်စိမ့်ဆင်းလာပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်လဲမခံနိုင်တော့ပါဘူး။ သားအိမ်နံရံကို ပစ်မှတ်ထားပြီး သုတ်ရည်တွေ မနားတမ်း ပန်းချလိုက်ပါတော့တယ်။

မောမောနဲ့ ပက်လက်လှန် အိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ပေါ် ချိုရီဟာ အုပ်မိုးရင်း သူ့ညီမသွေးတွေ အရည်တွေ ကျွန်တော်ရဲ့ သုတ်ရည်တွေပေကျနေတဲ့ လီးကို ပါးစပ်ထဲ ငုံ့ရင်း ပေကျသမျှကို စုပ်ယူနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ငပဲကလည်း ပွဲတိုင်းနိုင်စစ်သူကြီး တစ်ယောက်လို ခမောက်ကြီး တကားကားနဲ့ ခေါင်းပြန်ထောင်လာရော။ တောင်တာမှ တကယ် သံမဏိချောင်းကျနေတာပဲ။

သိပ်အချိန်မဆွဲတော့ဘူး။ လေးဘက်ထောက်ပြန်ပြီးကုန်းပေးနေတဲ့ ချိုရီ စောက်ဖုတ်အိအိထဲလီးကို ရှောခနဲ သွင်းချလိုက်တယ်။ ချိုရီကတော့ ကြိုက်တဲ့ပုံပဲ .. ပိုထိတဲ့နည်းကိုး။

တအင်းအင်းနဲ့ ဝင်လာသမျှအချက်တိုင်းကိုတောင့်ခံနေတယ်။ ချိုရီအောက်ကနေ လက်လှိုပြီး နို့သီးတွေကို ဆုပ်ချေပေးနေရင်း လီးကို ဒုတ်တစ်ချောင်းလို သတ်မှတ်ပြီး သားအိမ်ကွဲမတတ် ဆောင့်ပေးနေမိတယ်။ ချိုရီခမျာ အရှက်ကို စိုက်ကျသွားပြီး ပေါင်လဲ ကားသထက်ကားလာပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ရမက်မီးကြောင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ညှာတာရမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ညှာလဲ ဒီမိန်းကလေးက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ မနားတမ်း တအုန်းအုန်းမြည်အောင် ဆောင့်တော့ ခိုင်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ တဲလေးဟာ သိမ်သိမ်တုန်နေတယ်။

“ အား..... အား..... ”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူပြီးလို့ အသက်ထွက်သလိုအော်ရင်း ထပ်ကျသွားပါတော့တယ်။

